

Het jongetje op het schaap

TEKST: ALBERT MEURS

Op een mooie zonnige ochtend begon ik de dag vanuit hartje Veluwe – het trotse plaatsje Lunteren – met veel zin in een retespannende dag: een workshop met Morten Hjort. 'We duiken er maar weer in,' bracht ik mezelf in de trein naar Utrecht tot kalmte.

Na het warme welkom door Morten werden we meegevoerd in het thema 'hoe beweeg je in de kleine en de grote ruimte'. Wederom werd me duidelijk dat plekbesef zo van belang is. Weten wie je bent en waar je staat in de familielijn. Voelen dat je deel bent van het systeem en kunt buigen voor je ouders en voor-

ouders. Dit meer en meer te weten brengt me zelf steeds meer op mijn eigen plek.

'Het vieren van het leven'. Zo begon de opstelling van een grote, op het eerste gezicht frivole man met een goed vocabulaire; laten we hem Rob noemen. Ik mocht de vader van Rob representeren.

Zonder het verhaal verder dan nodig te willen uitleggen, kwamen we op een bepaald moment uit bij zijn vader. Een man die het vieren van het leven altijd moeilijk gevonden heeft. 'Waar heeft je vader dit zo geleerd?', vroeg Morten, waarop Rob vertelde dat zijn vader als tweejarig jongetje ergens op de Veluwe was gedropt, moederziel alleen. 'Dat zal hem vast wel wat gedaan hebben', zei Rob, kijkend naar mij, zijn vader. Bij de woorden 'ergens op de Veluwe' stokte mijn adem en voelde ik me opeens verdrietig en verlaten. Intens, deze bijzondere opstelling.

In de dagen erna resoneerde deze mooie, volle dag lang na, en dan vooral de opstelling met Rob. Allerlei tekens, van een documentaire over schimmels en hun onderlinge verbindingen tot een gesprek over dialect bij de sportclub, brachten me steeds weer terug naar het verhaal van Rob.

Op de foto staan mijn overgrootouders van moeders kant, Gerrit van Zeggelaar en Florentina Hol. Zoals het verhaal in mijn familie gaat, namen zij in oorlogstijd kinderen vanuit de stad op de boerderij in huis om aan te sterken. Deze foto hangt sinds een jaar uitvergroot in de woonkamer. We vinden het zo'n mooi beeld, en ik heb dikwijls aan mijn moeder gevraagd wie dat kleine blonde mannetje is. Het antwoord heeft ze me tot op de dag van vandaag nog niet kunnen geven. Ik kijk er graag naar en zag altijd een klein, blij mannetje dat liefdevol werd opgenomen door mijn overgrootouders. En nu kijk ik al bijna een week naar het mannetje en denk: wat moet je je soms verlaten gevoeld hebben. 🐑